

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR DE LES BORGES DEL CAMP

Moltes gràcies Quim, moltes gràcies a tothom.

És un gran honor per a mi pronunciar aquest pregó. Vull aclarir, abans de res, que el fet que enguany es faci el pregó dins l'església és totalment aliè a mi. Ja ho ha explicat el Sr. Alcalde. La veritat, però, és que em dóna una mica més de seguretat... com si jugués a casa!

I, ja que estem a l'església, aprofitaré per fer-vos unes quantes **confessions**...

Mireu: la primera confessió que us vull fer (que ho he dissimulat molt bé durant aquests anys i potser no us n'he adonat) és que jo, en realitat, sóc una persona **MOLT PUNTUAL!!!** (*riures de la gent*)... No sé de què rieu?! Sóc una persona extremadament puntual!!! Sí, sí... mireu: el primer dia que vaig venir aquí a la parròquia, venia amb mooolt de temps. Venia de Falset amb el meu cotxe, tranquil·lament... preguntant-me com seria la gent de Les Borges, venia a la primera reunió del consell... però, quan vaig arribar a l'entrada del poble em trobo:

- 2 cotxes en doble fila davant de Cal Ciurana
- 2 cotxes en doble fila davant del Bar del Pere
- 2 cotxes en doble fila davant del Bar de la Pili
- 1 cotxe aturat davant la botiga de les xuxes
- L'Antonio Parés que sortia del seu garatge
- Un altre cotxe davant de la farmàcia
- El camió que descarregava genero davant de la cooperativa...
- Amb tant d'atabalament no em vaig fixar que havia de girar a l'esquerra quan la carretera fa el tomb a la dreta
- Vaig trobar-me 3 o 4 cotxes més a banda i banda davant el forn de la carretera
- Vaig haver d'anar a fer el tomb a la sortida del poble per poder entrar a la plaçeta de St. Antoni (*silenci*) ...si és que se li pot dir placeta!
- En aquell moment venien 2 cotxes pel camí de l'ermita
- Un altre estava aparcats just al mig del tomb i...
- Quan per fi vaig poder enfilar el corraló... BAIXAVEN DOS COTXES que em van fer recular altra vegada!!! (*més riures còmplices de la gent*)

Sabeu de què estic parlant, no? Jo crec que si no us ha passat mai això és que no sou de Les Borges... Doncs bé, tot i la meva puntualitat, aquell dia vaig fer mooolt tard, i ja mai més no ho he pogut remeiar... No és culpa meva, ho ha dit molt bé el Sr. Alcalde, nosaltres ens devem a les persones i sempre he trobat gent que m'han aturat, que m'han volgut explicar alguna cosa, preguntar algo... no us puc deixar amb la paraula a la boca!!!

Una altra confessió que també us vull fer avui: amés de ser una persona **MOLT PUNTUAL**, m'agrada **PREPARAR LES COSES AMB TEMPS** d'antel·lació (*la gent torna a riure altra vegada*) Però per què rieu? Heu de creure tot allò que diu el mossèn!!! M'agrada preparar les coses amb temps però, d'ençà que estic aquí a Les Borges m'he encomanat una mica de fer les coses a última hora. Us posaré un exemple: Quan organitzem una excursió o un pelegrinatge, una setmana abans no hi ha gairebé ningú apuntat. Les germanes de la Residència (que són unes santes i sempre els toca apuntar a la gent) em diuen desanimades: "hi ha molt poca gent, potser ho hauríem de cancel·lar..." Però quan arriba la nit abans: "mossèn hauríem de mirar de llogar un altre autocar perquè ja no hi cabem i hi ha molta gent que està interessada" (!!!) Sou així, no ho podeu negar perquè ho he comprovat moltes vegades. I jo, que sóc una persona que m'agradava preparar les coses amb mooolt de temps, després de 7 anys entre vosaltres, doncs al final m'he tornat com vosaltres, i tot ho deixo pel final! Com un bon borgenc de tota la vida!!! (*La gent torna a riure*)

Una altra cosa us confessaré: (*amb veu més fluixeta com qui diu una gran confiança*) abans d'arribar aquí a Les Borges, jo, **ESTAVA PRIM!!!** (*Aquí la gent ja riu descaradament i sense cap mena de reserva...*) És veritat! Ma mare ho sap que està aquí present. Estava prim i havia de passar dues vegades perquè em veiessin! Però clar, aquí a Les Borges sou tan bona gent que cada vegada que he quedat amb algú hem acabat menjant: una reunió per preparar la catequesi, una altra amb els de l'ermita, si visito a algú a casa seva ("pren alguna cosa, home!") després de l'assaig dels Pastorets (mengem!) si sobra alguna cosa ("mossèn pren-ho a casa teva!") ni que tingués una família nombrosa que alimentar!... tot ho acabem menjant!!! Com puc estar prim?

Doncs sí, sí. Abans d'arribar aquí a Les Borges jo era una persona molt puntual, que es preparava les coses amb temps i que estava prim, però clar, després d'aquest temps, m'he anat tornant tal i com em coneixeu... també us diré una altra cosa: "jo no he arribat mai tard a missa!" (*La gent murmura*) HE ARRIBAT SEMPRE ABANS QUE COMENCI! (*Tornen a riure descaradament i cada cop de forma més sorollosa*) Doncs bé, com veieu he volgut ser un borgenc més i per això se m'han encomanat aquestes maneres de fer tant i tant vostres... fins i tot us diré que, quan he d'anar a comprar una coca amb recapte, també APARCO EN DOBLE FILA! (*Més riures de la gent*)

També us vull confessar una altra cosa (aquesta està més relacionada amb la festa que avui comença)... (*Silenci una mica més llarg per crear espectacularió*) **NO M'AGRADEN ELS PETARDS!** (*Torna a riure la gent*) Ja quan era petit em feia molta ràbia quan la gent, pel meu sant, tiraven petards. Podrien tirar una altra cosa, no sé, bitllets de 5€, llavors sí que estaria content i sortiria al carrer a recollir-los però... petards? En seriò? Quina gràcia tenen els petards? Perquè tireu petards? M'espanten els petards!

Arribo a Les Borges i lo primer que em diuen: "la festa major comença amb una gran tronada davant de casa teva!" (*Silenci... la gent torna a riure*) Ja comencem malament! "I és molt bonic perquè, amés, té l'honor d'encendre-la la persona més gran del poble"... AIXÒ NO ÉS CAP HONOR! AIXÒ ÉS UNA GRAN IMPRUDÈNCIA!!! Però jo ja ho sé per què ho feu així, en realitat no les teniu totes i per això li feu encetre al més ancià, així si li passa alguna cosa podeu dir: "no, com que ja era gran..." (*La gent torna a riure molt fort*) És que la tronada peta molt fort, eh! Algun dia caurà l'abadia sencera amb aquests petards que tireu!!!

I què més feu per la festa major?(*Em pregunto jo*) "doncs a la nit pugem a l'ermita a buscar a la Mare de Déu i durant tota la processó fins al poble anem tirant carretilles" (*Silenci... la gent torna a riure*) o sigui que ni durant la processó podré estar tranquil! SORT QUE JO VAIG DARRERA DE LA MARE DE DÉU I ALLÍ JA NO PETEN perquè sinó sortiria a les fotos amb una cara d'espantat que faria por i tot de veure. "I després tirem un castell de focs!" (Sort que peten dalt de tot...)

... Al final he anat aprenent que viviu la festa d'aquesta manera perquè és així com realment sou: us agrada posar llum on hi ha fosca, fer-vos sentir pels carrers i les places... i també dalt al cel, i viure la festa amb molta joia i alegria per tal que ningú no resti trist ni apagat. Us agrada revestir-vos també de solemnitat per les grans ocasions... Recordo que en arribar vaig insinuar que potser seria interessant posar cançons modernes i animades per la missa i la resposta que vaig rebre sense cap mena de dil·lació va ser: "aquí cantem la missa de Perosi, i EN LLATÍ! ...i ens encanta" què seria la festa major sense la missa de Perosi o la salve? No l'havia sentit mai abans però des del principi em va enamorar. Què bonic és quan es preparen bé les coses i s'hi posa tant de sentiment!!! La veritat és que, tot i la meva por als petards, he de reconèixer que tenim una festa major única, com poques n'hi ha!!! Aquest és el patrimoni immaterial que entre tots hem de vetllar i tenir cura.

Bé, arribats en aquest punt, només em queda una última confessió (no ho digueu a ningú, eh!) és una confessió secreta... ara que ningú no ens sent! Hi ha una altra cosa que no m'agrada

gens... no m'agrada quan la gent diu massa sovint: "T'ESTIMO!" Perquè em sembla que quan es diu massa es converteix en una frase feta, poc real, postissa i que no es correspon a la realitat però... la veritat és que no puc acabar aquest pregó dient una altra cosa: **US ESTIMO MOLT I US PORTARÉ SEMPRE DINS EL MEU COR.** Visca la Mare de Déu de la Riera i Visca la nostra Festa Major!!!

Diumenge, 3 de setembre de 2017
Mn. Joan Àguila Chavero